

Sygn. akt III CNP 46/09

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku wierzycieli: GBank S.A., DBank S.A., Miejskiego
Przedsiębiorstwa Oczyszczania sp. z o.o., Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu
Skarbowego oraz M.J.
przeciwko dłużnikowi C. sp. z o.o.
przy uczestnictwie "W." sp. z o.o., Prezydenta Miasta K. i Zakładu Ubezpieczeń
Społecznych,
podczas postępowania egzekucyjnego z nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2009 r.,
na skutek skargi pozwanego
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w K.
z dnia 12 lutego 2008 r., sygn. akt [...],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Sąd Rejonowy w K. postanowieniem z dnia 12 lutego 2008 r. odrzucił zarzuty wierzyciela DBank Spółki Akcyjnej na plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji, dokonany postanowieniem z dnia 14 września 2007 r., i zatwierdził ten plan.

Dłużnik, C. - Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia w zakresie dotyczącym zatwierdzenia planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji, dokonanego postanowieniem z dnia 14 września 2007 r., zarzucając naruszenie art. 3 ust. 1 u.k.w.h. oraz art. 233 §1, art. 244 § 1, art. 365, 1023 § 1 i 2 i art. 1028 § 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Według art. 424¹ § 2 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Artykuł 424¹ § 2 k.p.c., odstępując od wyrażonej w art. 424¹ § 1 k.p.c. zasady dopuszczalności skargi na niezgodność z prawem jedynie od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, dopuszcza w pewnych sytuacjach także skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji. Konieczną przesłanką dopuszczalności zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądu pierwszej instancji jest wystąpienie „wyjątkowego wypadku”, uzasadniającego zaskarżenie tego orzeczenia. Przyjmuje się, że „wyjątkowym wypadkiem”, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., może być nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka zaskarżenia orzeczenia sądu pierwszej instancji z przyczyn, które jej nie obciążają, np. z powodu ciężkiej choroby, klęski żywiołowej, błędnej informacji pracownika sądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2008 r., II BP 56/07, LEX nr 452485, i z dnia 30 maja 2008 r., III CNP 22/08, LEX nr 420393).

Zgodnie z art. 424⁵ k.p.c., skarżący powinien wykazać istnienie przesłanek uzasadniających zastosowanie art. 424¹ § 2 k.p.c. W niniejszej sprawie wymaganie to nie zostało spełnione, skarżący bowiem ograniczył się do wskazania,

że zaskarżone postanowienie uprawomocniło się na skutek odrzucenia zażalenia, a jego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zażalenia został oddalony.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.